

SILVESTRE VILAPLANA
EL TRIANGLE
ROSA

ESPURNA
bromera

Premi Fundació Bancaixa de Narrativa Juvenil

1
EL SECRET

Tinc un gran secret, un secret extraordinari que m'obliga a ser un mentider.

No sóc un falsari qualsevol que enganya els altres en benefici propi, sinó una cosa completament distinta. La meua enganyifa és una necessitat que fa que visca una vida que no és meua. I ho faig molt bé. No conec ningú que mantinga una ficció amb tanta habilitat. En el meu cas no només dic coses que no són veritat. En realitat, res del que hi ha en la meua existència és cert.

No me'n penedisc. Mai. En cap moment. Faig el que he de fer. No és que siga mala persona ni que siga incapaç de saber què està bé i què no ho està. En el meu cas, la mentida és pura supervivència. L'única manera de poder resistir en les circumstàncies que m'envolten.

I visc així, dia a dia. No vull pensar què ocorrerà més endavant, quan em faça realment major i tinga una vida d'adult. Sé que setze anys no són molts però se'm fa difícil imaginar una existència fora dels paràmetres en què ara em bellugue. Ni tan sols em passa pel cap que es descobrisca qui sóc realment. Les conseqüències

serien tan terribles que, si alguna vegada hi pense, el cor em batega de manera desbocada i, fins i tot, tremole. D'aquesta manera, treballe cada dia i cada hora el meu paper com l'actor d'una pel·lícula eterna, perquè estic convençut que si em mantinc ferm ningú no em podrà delatar mai. Afortunadament, m'agrada el cinema. A casa tenim una bona col·lecció de vídeos antics i jo imite perfectament els actors i use el que apareix a la pantalla per salvar-me en aquest univers de fingiment que és la meua vida.

La pantomima fa temps que dura i la tinc controlada. Però de vegades les coses es compliquen una mica i tem ser descobert. Com aquesta mateixa nit en què el perill és preciós i té nom de dona.

És dissabte, és tard i tots hem begut més del que tocava. El cap de setmana té això, aquesta sensació irreal que el món pot ser d'una altra manera. Sempre pense que m'agradaria viure en un món de conte de fades. No haver d'anar a aquella merda d'institut, no haver d'enredar mai ningú. Travessar la vida sobre un somni etílic on els sentiments estan adormits i res no importa. Però les coses són com són i no vull convertir-me en un alcohòlic o prendre drogues i esdevenir un deficient mental que només és feliç si està col·locat. Jo sóc molt més fort que tot això. Fa temps que entenc el meu problema i hi navegue per damunt com un surfista expert sobre les ones precioses de Hawaii.

Passem la vetlada en el local atrotinat d'un col·lega. Això significa beguda a granel, música en un vell reproductor i llargues converses. El meu amic Ivan fa

estona que s'ha fos amb Marga buscant uns moments d'intimitat lluny de la mirada curiosa dels altres. Es veia a venir. Però malgrat les desercions de primera hora, encara som una bona colla els que resistim al voltant d'uns gots de cervesa cada vegada més calenta i d'una ginebra barata barrejada amb cola.

El problema d'avui es diu Núria i és guapíssima. Tothom sap que fa molt de temps que he dit que vaig boig per ella. No ho he amagat mai, al contrari. De fet, he proclamat moltes vegades que ella era el meu gran amor, que era o ella o res, que no eixiria amb cap altra dona que no fóra la bella Núria d'ulls clars i somriure dolç. Iestic segur que ella sap el que jo he confessat en públic en més d'una ocasió. Però fins ara ella tenia nuvi, un xicot que feia primer d'empresarials a la universitat.

Aquesta nit Núria ha vingut amb una amiga que sembla que l'ha arrossegada fins al nostre grup. Jo no ho sabia, però fa més d'un mes que ho ha deixat amb la parella després d'una mala temporada, i aquesta situació m'ha agafat desprevingut.

L'he esquivada un parell de vegades i li he proposat a Ivan d'anar-nos-en a un altre lloc. Li he dit que podríem buscar algú que ens portara a la ciutat, deixar aquestes tertulietes de poble amb pretensions i buscar unes ties de debò d'allà, potser guiris fins i tot. Però Ivan ha passat de mi. Marga li feia somriures tan pastosos i evidents que feien angúnia. Semblava una gata en zel girant al voltant d'Ivan. I ell només tenia ulls per a l'escot generós de Marga. He anat a prendre'm una copa ben carregada de ginebra. Ho necessitava.

A mitjanit coincidim Núria i jo sols. L'amiga ens ha deixat junts amb un somriure de complicitat. Tot estava previst i jo m'he vist al mig sense esperar-ho. He somrigut complagut. Sé què he de fer i, després d'un inici dubitatiu, m'he assegut al costat de Núria i he estat una bona estona de conversa amb ella. Sembla que li agrada el que li dic. Les meues històries la il·luminen i he pensat com ha de ser d'imbècil el seu ex si deixa perdre una xica tan fantàstica com ella. Mentre xerrem, mire de reüll els altres. D'esquena a ella em somriuen i em fan gestos d'ànim, saben que estic amb la dona dels meus somnis i tot sembla encarat perquè la nit acabe perfectament.

Després de beure'm una altra copa per omplir-me de valor li he proposat de buscar un espai més discret on poder parlar amb tranquil·litat. Ni tan sols l'excusa és original. Fa prop d'una hora que conversem sense ser molestats i m'arriscava a una negativa o a un «és-massa-aviat-acabe-de-tallar». Però Núria ha somrigut i m'ha dit que sí. És curiós com ens agrada dissimular els nostres pensaments amb altres paraules, eufemismes crec que es diu. En el fons disfressar la veritat, com faig jo sempre.

PREGUNTA: Vols que anem a parlar a un altre lloc?

SIGNIFICAT: Vols que ens enrotllem?

RESPOSTA: Sí, estarem més tranquils.

SIGNIFICAT: D'acord, besem-nos, fotem-nos mà, enrotllem-nos.

Sé on podríem anar. Tothom coneix un lloc on no ser molestat en determinades circumstàncies.

Tothom s'arregla per trobar intimitat. De vegades em pregunte com s'ho fan els joves en ciutats immenses com Nova York per aconseguir un raconet discret on estimar-se.

Pel camí li agafé la mà i ella es deixa fer. No sabia si l'acceptaria, especialment perquè amb els nervis la pell em sua una mica. Caminem junts però em sent cada vegada més incòmode. La sudoració augmenta i tanmateix no vull deixar-la anar. El xiulet del mòbil em salva. És un missatge d'Ivan. No sé com, però ja s'ha assabentat queestic amb Núria i ha deixat de costat un instant Marga per enviar-me açò.

El missatge és una broma de les seues, un conjunt d'icones del WhatsApp. Una referència sexual que em fa somriure però que no puc explicar a Núria.

—Qui és?

—Res, coses meues —li dic, envermellit—. Un missatge de ma mare.

Ella no em creu. Estic segur que veient-me la cara ha entés de què anava aquell missatge. Però no ha insistit, potser ni li importa. Es nota que ella vol contribuir perquè tot vaja bé.

Ens aturem un instant. És el moment. Els llavis de Núria estan pintats de vermell, d'un color intens que li dóna a la boca l'aspecte incitador d'un anunci

de televisió, i estan molt a prop meu. Tant que puc sentir el seu alé càlid acaronent-me la pell de la galta. Ens hem quedat en silenci. És el que jo havia dit que volia, no? És el que he admés més d'una vegada davant de tots amb veu engolada i mirada baixa, tal com es confessen les veritats més profundes.

Pose la mà en els cabells de Núria. Els sent extremadament suaus i m'òmplic de l'olor dolça del seu perfum. La mire als ulls. Les seues pupil·les clares em reflecteixen i tots dos sabem què passarà.

A ningú no li pot estranyar. Ara ella està lliure i tothom és conscient que jo he dit en més d'una ocasió que l'estime, que no en vull cap altra, que em guardava per a ella malgrat els intents d'altres xiques per seduir-me. Jo sóc home d'una sola dona: Núria. I ara la tinc a l'abast.

Traslade la mà a la seua galta i li note la pell com de seda. Ens mirem un instant i m'adone que clou una mica els ulls i obri els llavis. Està preciosa, no l'he vista tan bella mai.

Lentament, acoste els llavis i la bese. La llengua de Núria busca la meua per iniciar el joc. El meu cos i el seu encaixen perfectament en l'abraçada i sent les rodonors dels seus pits pressionant amablement contra mi.

I llavors em pose malament. Tot el que he begut se'm regira en la panxa. Em fa por no vomitar damunt de Núria. Me n'aparte precipitadament i puc llegir el desconcert en els ulls clars d'ella.

—No em trobe bé —li dic—. Ho sent molt.

Me'n vaig precipitadament i la deixo sola enmig de la nit. Camí de casa, mentre ho recorde, no puc resistir més i vomite. Em sent fatal i tinc ganes de plorar. La meua mentida està en perill.